

HITMÉLYÍTŐ, ERKÖLCSNEMESÍTŐ ÉS ALKOHOLELLENES HAVI-LAP

ELŐFIZETÉSI DIJ EGY ÉVRE 2 P, AMERIKÁBAN 1 DOLLÁR, EGYES SZÁM 20 FILLÉR.

Feltámadott!

Az Ur feltámadott! E nagy szó oszlatta szét a sötétséget ami a tanítványok szívében volt és töltötte el szívüket örömmel és hálával. Az emberiség utolsó ellensége a halál győzetett meg. Van egy győző felette és minden ellenségeink felett az Ur, aki feltámadott. Ezért az öröm a tanítványok szívében és ezért örülhet mindenki, aki a feltámadott Krisztus tanítványa lett.

A bűn zsoldja a halál. És micsoda zsold! Elvesz az embertől mindent amit az érzéki ember szeret sőt látható egyéniségét is. A látó nem lát többé, a halló megsiketül, a beszélő megnémul. Nem hallgat a feleség zokogására, sem az orvos előírására, avagy a beteg kívánságára. Megvesztegethetetlen ellenség. Nem kérdi, hogy készítetted e végrendeletet, megfizetted e tartozásodat, ellátad e gyermekeidet? Itthagya a király a koronát, a koldus a koldustarisznyát. Nem áll ellent neki semmi cím és rang, sem bölcsesség, szépség, nagyság és erény. Kor vagy származás közömbös előtte. Elveszi a vőlegényt a nászszobából, a csecsemőt anyja öléből, az utast a vonatból, a lelkészt az oltár elől, a harcost az ütközetből, a fejedelmet trónjáról, a foglyot a börtönből. Porrá kell lennie ami porból lett. Eredetileg a halál nem volt. Isten az első embert nem halálra, hanem életre teremtette. Egy ember által jött a bűn a világra és a bűn által a halál minden embert elérte mert mind vétkezték.

De ez még nem a legrettenetesebb, hogy a test porrá lesz, mert az ember nemcsak testből hanem lélekből is áll. A test

elporlad de a lélek ítéletre megy. Elvégzett dolog, hogy az ember meghaljon azután pedig az ítélet.

A halál előtt minden bűnös látja, hogy földi javait elvesztette. Látja multját, felsorakozott bűneit. Látja az elcsábított hajadonok, síró özvegyek, jajgató szegények, sápadt árvák, megcsalt barátok, elnyomott szomszédok, megkínzott háznép bosszura felemelt kezét. Látja hogy a megnyitott sír kitérte száját felé, hogy elnyelje testét. Látja az életkönyvét melyből neve töröltetett, mert könnyűnek találtatott. Érti, hogy reményesége a gyógyulásra mind jobban elenyészik és a sötét kétségbeesés lép annak helyébe. Rettenetes az élő Istennek kezébe kerülni. Vajjon ki állhat meg? Mivel tudjuk magunkat mentetgetni, ha a bűnben leélt napok lesznek elénk tárva, amikor nem Istennek, hanem az ördögnek és a test kívánságának szolgáltunk, Száz kérdésre nem akadna egy feleletünk sem. A poklokra kellene mennünk.

Oh kedves olvasóm, keserű a halál Krisztus nélkül, mert nincs más csak az ítéletnek rettenetes várása, de magasztalás adassék a mi Urunknak mert Krisztus jött, Krisztus meghalt és Krisztus feltámadott. Elnyeletett a halál diadalra. Halál hol a te fulánkod, pokol hol a te diadalmad. Istennek Hála, aki a győzelmet adta a mi Urunk Jézus Krisztus által. Megszűnt a lélek megítélése azoknál, akik benne hisznek. Ő a mi kezesünk az ítéletben, aki átokká lett éretünk. Ő meghalt habár Ő volt az élő és a bűn zsoldját éretünk elfogadta. A mi bűneinkért sebesztetett meg a vétkeinkért ronta-

tott meg. Az egész megváltás munkájára az isteni tetszés pecsétjét a feltámadás nyomta reá. Krisztus feltámasztásával Isten kijelentette, hogy Jézus áldozata kedves néki. Aki tehát hiszen benne szabaddá lesz bűneitől bünbocsánatot és örök életet nyer. Mit árt hat tehát a halál a hívőnek. Multja és bűneinek sokasága befedeztetett a bárány vérvél. Jelene csendes boldogságban telik mert Isten országa benne van: igazság béke és Szentlélekbeni öröm. Tudja, hogy amit Isten ígért az meg is tartja. Jövője az atyai ház élvezése ahol Krisztus készített helyet számára. Dicső jövő! Jézus maga lesz aki eljön az övéiért. Ezért a tanítványok öröme és a mi örömünk, hogy feltámadott.

Akinek azonban ilyen reménysége van az megtisztítja önmagát valamint Ő is tiszta. Mert megszentelődés nélkül senki Isten arcát meg nem látja.

Sz. A.

Egy élmény Hittler Adolfal.

A „Kasseler Sonntagsblatt“ közli mult év nyarán a következő esetet:

Hittler Adolf kancellár az obersalzbergi nyaralója körül egy alpesi kertet létesített. A tervezett nem nyerte meg tetszését. Ekkor egyik westfalai kerttervezőt ajánlottak neki. Rövid megbeszélés után Hittler megbizta őt a kert átalakításával. Az egyik napon mikor az átalakítás már majdnem teljesen kész volt megérkezett Hittler néhány napi pihenésre. A tervezőt éppen munkában találta kertjében. Mellette állt egy idős ur hosszú fehér szakállal, Kuhlo atya volt, az ismert trombitaművész Bethelből; a kert tervezője ugyanis unokaöccse volt.

A kancellár üdvözölte az öreg Kuhlot és megkérdezte miért van nyakában a trombita. A művész szájához illesztette a trombitát és az egyházi és népdalok egész serege ömlött a hangszerből lágy melódiában hegyen völgyön át. A vidék népe és az idegenek bámulva és csodálkozva hallgatták.

Hittler hálásan szoritotta meg kezét mondván: „Kimondhatatlan nagy örömet szerzett nekem!”

Nagy volt a kancellár csodálkozása mikor hallotta, hogy Kuhlo atya 80 éves és kedvesen mosolygott mikor Kuhlo így szólt: „Kancellár ur én soha nem dohányoztam!” „Én sem” válaszolta Hittler.

„Soha nem élveztem alkoholt!” mondá Kuhlo. „Én sem viszonzá Hittler.”

„És majd semmi hust nem eszem!” „Én is úgy vagyok!”

Néhány héttel később, mielőtt Kuhlo atya Berchtesgaden-ből elutazott több bet-

heli diakoniszával felment a Obarsalzberg-re. Hittler özvegy nővére, aki a házra felügyel, fogadta a vendégeket és elmodta, hogy fivére a közeli napokban megérkezik. A diakoniszák megkérték, hogy énekelhetnének e néhány éneket a vezérnek. Az özvegy kérte-hogy egyelőre tekintsenek el ettől, mert fivére a munkától mindég annyira kimerülten érkezik meg, hogy napok hosszat feltétlen nyugalomra van szüksége, ami azután ismét felüdit.

Néhány nap mulva Hittler nővére felhívta telefonon a brechtesgadeni diakoniszákat, hogy jöjjenek fel, fivére bizonyára örülni fog az éneknek, ami meglepetés lesz számára.

A diakoniszák vidáman érkeztek meg és a ház előtti kertben előadták énekeiket. A kancellár megjelent mindegyiket szívélyesen üdvözölte és meghívta őket hogy megvendégelje.

Mikor Hittler észrevette, hogy a nővérek csodálkozva tekintenek a szobájában függő három képre, amelyek Nagy Frigyet, Luthert és Bismarkot ábrázolták, azt mondta: Ez a három legnagyobb férfi azok közül, akiket Isten a német népnek ajándékozott. Nagy Frigyestől tanultam a bátorságot, Bismarktól a politikát. A három közül Luther a legnagyobb, mert ő tette lehetővé a német törzsek egyesülését azáltal, hogy a biblia németre fordításával egységes nyelvet ajándékozott. Mióta hallottam, hogy Bismark minden reggel olvasta a herrnhuti gyülekezet jeligés könyvét én is teszem. És biztosíthatom önöket, hogy minden fontos elhatározásnál a testvérgyülekezet vezérigéje értékes lett számomra.

Mikor pedig egyik nővér megkérdezte tőle: „Kancellár ur, honnét meríti a bátorságot egész Németország átszervezéséhez?” a kancellár így válaszolt: „Isten igéjéből!” és kivette zsebéből a lutherfordítású ujszövetségi szentírást, amelyen meglátszott, hogy sokat használták.

Mily áldást várhatnánk hazánkban, ha minden magyar államférfi és politikus naponta a szentírásból meritene erőt!

Németből.

Kivonatok Fenelon tanításaiból.

VIII.

A kereszt és szomorúság hasznáról.

Nehéz Isten jóságában hinni, ha látjuk, hogy azokat akiket szeret keresztrel és szomorúsággal terhel meg. Azt kérdezhetjük: Hogyan találja Isten örömét abban, hogy mi szenvedjünk? Nem tud e bennünket jóvá tenni anélkül, hogy a nyomorúságon vezetne

keresztül? Isten kétségtelenül megtehetné, mert Istennek mindenek lehetségesek. Mindenható kezében tartja az emberi szíveket és irányítja mint a vizek folyását. De jóllehet lehetséges volna néki bennünket kereszt nélkül tökéletessé tenni, nem tartotta jónak ezt cselekedni velünk; épúgy mint nem tartotta célszerűnek az embert a teljes férfikorba teremteni, hanem alávetette a növekedés törvényének, amíg eléri a teljes férfikort. Ezekben a dolgokban meg kell csodálnunk bölcsességének mélységét, még akkor is ha azt meg nem értjük. Be kell azonban látnunk, hogy nem lehetünk tökéletesekké, hacsak meg nem szabadulunk önző gőgös egyéniségünktől, ha el nem halunk az én számára, hogy mindent Istennek tulajdonítsunk, anélkül, hogy önmagunk miatt nyugtalanokdánk.

A kegyelem műve, amely bennünket önmagunktól tesz szabadokká megsemmisítvén az önszeretetet, nem is lehet fájdalom nélküli, ez csak csoda által lenne lehetséges. Isten azonban nem tesz mindennap csodákat, sem a természetben sem a kegyelem birodalmában. Ép oly csoda lenne ha egy ember egy pillanat alatt minden önző érdek számára elhalna, mintha az este nyugvóra térő gyermek reggelre mint harminc esztendőös férfi ébredne fel. Isten ennek dacára úgy a kegyelmi téren mint a természetben csodát művel, de művét elrejtí az egymás után következő mozzanatokban, hogy hitben járjunk és ne látásban. Isten azonban nemcsak fokozatosan végzi munkáját, hanem eszközök által amelyek így egész egyszerűnek tünnek elő, úgy hogy az emberi bölcsesség az eredményeket az eszközöknek tulajdonítja, hogy Isten munkálása kevésbé tűnjék fel. Enélkül Istennel minden ténykedése folytatódó csoda lenne amely a hitéletet, amiben Isten kívánja, hogy éljünk lehetetlenné tenné.

Istennel kegyelme lassan és rejtve munkálkodik, hogy minket megtartsa a hitben. Felhasználja a teremtmények ingatag és hálátlan voltát és a csalódások és megünasokból amelyek a legnagyobb boldogság közepette előfordulnak, szabadokká akar tenni a teremtményektől és hamis boldogságtól. Megszabadít önmagunktól megmutatván a mi gyengeségünket, romlott voltunkat és Istentől való eltávolodásunkat. Eljárása velünk szemben ily módon egész természetnek látszik és ezen természetes eszközök alkalmazása által mintegy lassu tűzben elégünk. Noha inkább szeretnénk a tiszta szeretetnek tüze által egyszerre felemésztetni és megsemmisülni, de e gyors megsemmisülés nagyon kevésbe sőt semmibe sem kerülne nekünk. Csupán tulzott önszeretet annak kívánása, hogy egyszerre tökéletesekké le-

gyünk ily csekély áldozat árán.

Vajjon mi az ami bennünket elkeserít, ha a kereszt és szomorúság tartós? A ragaszkodás önmagunkhoz, és épen eme ragaszkodást akarja Isten megszüntetni, mert amíg önmagunkon csüggünk Isten kegyelmi művét rajtunk elvégezni nem tudja. De miért is panaszkodunk? Szenvedéseinknek csak az az oka, hogy a teremtményekhez de főként önmagunkhoz ragaszkodunk. Isten pedig az események sorozatát készíti számunkra amelyek bennünket szabadabbá tesznek a teremtményektől és végül önmagunktól. Ez az operáció fájdalmas de a mi romlott voltunkat tekintve szükséges. Ha egészségesek volnánk nem kellene az orvosnak a kést használnia. De Ő csak olyan mélyre vág amennyire a seb és vadhus megkívánja. Ha sokat szenvedünk ez onnét van mert nagy a baj. Kegyetlen e az orvos mert az egészséges testrészig vág? Sőt ügyesség és szeretet az mert az egyetlen fiát is így kezelné.

Ugyanez az eset Isten és közöttünk. Ő nem küld szívesen szenvedést, hanem ha szabad így kifejeznünk mindég kényszerből. Atyai szíve sohasem örül a mi nyomorúságunk láttára, de bevág az élő husig, hogy lelkünk baját gyógyítsa. El kell hogy vegye tőlünk amit tulságosan szeretünk, amit az Ő szeretetének rovására szeretünk. Ugyanezt csinálja velünk, mint mi a mi gyermekeinkkel; azok is sirnak, ha elveszük a kést, amivel maguknak árthatnak. Sirunk elkedvetlenedünk hangosan kiáltunk, képesek vagyunk Isten ellen zúgolódnunk, miként a gyermekek szüleik ellen. Isten pedig hagyja, hogy sirjunk, de üdvözít. Csak azért okoz nekünk fájdalmat, hogy jobbá tegyen; még akkor is ha látszólag sok csapást mér reánk a javunkat akarja. Csupán attól a rossztól óv meg bennünket amit magunknak akartunk szerezni. Azok a dolgok, amik felett most egy rövid ideig szomorkodunk örök szomorúságot okoztak volna nekünk. Amiről azt gondoltuk, hogy elveszett akkor volt elveszve mikor birtokolni véltük; Isten biztonságba helyezte, hogy az örökkévalóságban ami oly közel van visszaadja. Elvesz dolgokat amiket szeretünk, hogy megtanítson minket okosan szeretni, hogy azoknak soha el nem muló élvezetét biztosítsa számunkra kebelén, hogy százszorta több jót tegyen velünk mint amit kívánhatunk.

A bünt kivéve semmi sem történhetik a földön Isten akarata nélkül. Ő a teremtetője, adója és ura mindeneknek. Ő tartja számon hajunk szárait, a fák leveleit a tenger fövenyét és a tengerek cseppjeit. Mikor e világot teremtette az Ő bölcsesége megmérte még a legkisebb porszemét is. Ő leheli reánk az élet leheletét megújítván és megtartván azt pillanatról pillanatra; Ő

számlálta meg napjainkat és tartja. mindenható kezében a kulcsot amellyel megnyitja vagy bezárja sirunkat. Amin mi csodálkozunk semmi az előtte a hosszabb vagy rövidebb élet közti különbség eltűnik az örökkévalóságban. Mit számít, hogy eme töré keny edény e földi porsátor valamivel előbb vagy később válik porrá és hamuvá. Milyen csalóka fogalmaink vannak és mennyi rövidlátás az ismeretben! Megdöbbenünk ha valaki életének virágában hal meg. Mily nagy veszteség! mondja a világ. Kinek veszteség? A halottaknak? A hű csalódnak nehány évét veszítette el. Mit veszítették el azok, akik őt szerették? A földies boldogságnak varázsitalát, az állandó mámort, önmaguk és Isten feledését, amiben gondtalanul éltek; vagy jobban mondva a kereszt ereje által megnyerik az önmegüresítés boldogságát. Ugyanaz a csapás ami az elhaltat megmenti, másokat szenvedések által elkészít, hogy megüresítvén önmagukat komolyan munkálkodjanak üdvösségükön. Oh mily igaz, hogy Isten jóságos és könyörülő, hogy résztvesz bajainkban és segít, még akkor is, amikor úgy látszik, hogy lever és kísértésbe jövünk szigora felett panaszkodni!

Micsoda különbséget találunk két egyén között, akik egy századdal ezelőtt éltek? Az egyik husz évvel előbb halt meg mint a másik, de most mindketten már rég halottak; válásuk ami akkor oly hosszúnak és kegyetlennek látszott ma semmi előttük, és végeredményben csak rövid elválás volt. Az ember magát halhatatlannak tekintti vagy legalább is mintha évszázadokig élne. Az emberi léleknek balgasága ez! Akik egyik napról a másikra meghalnak, azok nyomdokaiba lépnek akik már meghaltak: az élet folyik mint a folyam; a múlt álomhoz hasonló a jelen abban a pillanatban siklik ki kezeink közül, mikor azt hisszük, hogy a mienk. A jövő sem lesz másként ép oly gyorsan elmúlik. A napok, hónapok, esztendőek elmúlnak mint ahogy a hullám helyt ad a másiknak. Még néhány pillanat még egy rövid idő és minden elmúlt. Mily rövidnek fog akkor feltűnni e földi élet ami most talán fárasztó voltánál fogva hosszúnak látszik! Önzésünk az oka, hogy állapotunkkal szemben annyira érzékenyek vagyunk. A beteg aki egy éjszakán át nem tud aludni az éjszakát nagyon hosszúnak tartja, jóllehet épen olyan rövid mint a másik. Önmagunknak nehezítjük meg a terheket azáltal, hogy zugolódva hordjuk azokat. És lehet hogy nagyok azok de mi még nagyobbakká tesszük csüggedésünkkel. Az eszköz ami által azokat megkisebbitjük abban áll, hogy magunkat bátran és bizalommal Isten karjaiba vetjük. Szenvednünk kell ugyan, de a mi szenvedéseinknek célja, hogy

lelkünk megtisztuljon és megszentelődjön, hogy Istennek méltó gyermekei legyünk.

Oh Istenünk, aki ismered a mi nyomorúságunkat egyedül te tudsz bennünket attól szabaddá tenni. Addj nekünk ami hiányzik, hitet reménységet és szeretetet, keresztyén bátorságot. Mindenható Atyánk, aki csak azt adod gyermekeidnek a mi üdvükre szolgál, munkáld, hogy sziveinket szünet nélkül feléd irányítsuk és a Te Fiadra Jézus Krisztusra, aki a szenvedések példája. Érettünk feszítetted keresztre, Te tetted Őt a fájdalom emberévé, hogy megtaníts arra milyen hasznos a szenvedés. Az Ő látásánál, aki gyalázatot és szégyent szenvedett és a szenvedések alatt összeroskadt, el kell hogy némuljon e gyáva természet. En Istenem emelj fel engem elesett bűnöst ismét. Adj oly szívet mint a tied amely önmagával szemben szigorú, amely semmitől nem fél csak, hogy néked nem tetszik, amely az örökké tartó szenvedésektől fél és nem az ideigvalóktól, amelyek csak a Te országod számára tesznek alkalmassá. Uram Te látod a Te teremtményed képtelen és vigasztalan voltát, nem tudja mit tegyen, mert mindenben szükkölködik. Oh csak téged ne kelljen nélkülözni, hogy amit szivemben meg nem találok benned keressem és találjam meg.

Isten az emberek ^{1. Kor. 5, 10.}

ítélőszéke előtt.

Harcok dülnek, majd megszűnnek, hogy valamilyen formában újra fellángoljanak. A világtörténelem a multból sem tud egyetlen olyan napot felmutatni, amelyen a béke a földtekén minden tekintetben általános lett volna. Az emberiség állandóan forrong. Az egyik harc lecsillapul, a másik megkezdődik — egyik a másikat váltja fel. Azonban folyamatban van egy, amely kezdete óta még nem szünetelt: a gonoszság harca az igazság ellen, az ember harca az evangélium és Isten ellen.

Krisztust, Isten felkentjét, az emberiség Megváltóját, jóltevőjét üldözik és halálra keresik — amíg Ő éhezőket etet, betegeket gyógyít, halottakat támaszt fel és szólja az életnek beszédét. És végül győznek is elleneségei. Fogva viszik Őt a saját törvényszékük elé és ítélkeznek fölötte. Isten Fia Pilátus előtt — az embernek ítélőszéke előtt. Cselekedeteiért, a csodákért, amiket művelt, számolnia kell az emberek előtt. Ellenségei szerint nem volt joga Istennek, az Atyának dolgait cselekedni, mert ők erre nem hatalmazták fel. Elítélik, mert jót cselekedett — „feszítsd meg őt” — méltó a halálra — nekünk törvényeink vannak és ezek szerint

meg kell halnia. "A gonoszság ítélkezik az igazság felett és győz — az igazság legyőzetik — a bűn diadalmaskodik. Talán az emberek erősebbeknek bizonyultak Istennél? Nem! "A jó pásztor életét adja a juhokért — van hatalmam letenni azt és — ismét felvenni . . ." az életet Keresztre feszítve megölték Őt. A világosságot ki kellett oltani, mert a fénye vakította az emberek szemét. A bűnöző ember jobban szereti a világosságnál a sötétséget, mert a világosság nem leplezi, hanem föltárja az ő bűneit, leleplezi őt; a leleplezés pedig kellemetlen. Jézus a világ világossága — Ő előtte mindenki leleplezve érzi magát. Barabbást, aki gyilkolt, befogadták, azt pedig aki azért jött, "hogy nekik életük legyen" megölték. Azonban a földbe vetett mag nem maradhat halva, hanem az őt borító földrétegen keresztülvérve a maga idejében új életre kel. "Mit keresitek a holtak között az élő?" A sirszájára hengerített kő és a római katonák dárdája nem tarthaták fogva a sirban az életnek Urát, Föltámadt és a "győzők" kudarca nyilvánvaló lett. Az Isten-elleni harcban az ember csak kudarcot vallhat. A látszólagos győzelme is kudarc. Az igazság néha legyőzetik, hogy majd annál inkább diadalmaskodik a gonoszság fölött.

Az Ur Jézus győzelmével az embereknek Ő ellene vezetett hadjárata és a fölőtte való ítélkezése még nem ért véget. Heródes megkezdte, Pilátus folytatta és az emberek fiai a XX. században is tovább szorgalmazták. Az Ő-szöv. idejében "azt mondta a bálgatag az ő szívében: Nincs Isten." A XX század gyermeke nem csak titokban gondolja az ő szívében, hogy nincs Isten, hanem nyíltan sikra száll Isten ellen. "Az egekben lakozó neveti, az Ur megcsufolja őket." Ha bálgatag volt az, aki azt gondolta az ő szívében, hogy nincs Isten, mennyivel bálgabbarak azok, akik egy "nem létező Isten" ellen évezredek óta harcolnak? A defektus azonban nem az elmeállapotukban van, hanem az erkölcsi életükben. Azzal, hogy "nincs Isten", csak a lelküket mardosó lelkiismeretük hangját akarják elnémítani. A harcot Isten és az igazság ellen olyan formában és mértékben vívják, ahogyan azt anyagi és "erkölcsi" érdekeik megkívánják.

A világtörténelem beszámol arról, hogy népek népeket, nemzetek nemzeteket törültek el a földszinéről, trónokat állítottak fel és döntöttek le, uralkodókat emeltek maguk fölé, majd száműzték vagy megölték őket. Az emberek, akik így kezelik egymást, nem csoda, ha Istennel szemben is hasonlóképpen szeretnének eljárni. A templomokat lerombolhatják, a bibliát elégethetik, a hívőket bebörtönözhetik vagy megölhetik, de Is-

ten országát és az Ő igazságát nem irthatják ki e világból. Ahol üldözik, irtják Krisztus hiveit, ott jobban szaporodnak. "A mártírok vére az egyháznak a magva." Tehát Krisztus hiveinek vértanu halála is győzelem.

Népek vagy nemzetek ledönthetik azokat a trónokat, melyeket ők állítottak fel, u alkodókat is megfoszthatják az uralomtól, mert ők maguk emelték őket a trónra; de Isten nem ők tették a látható és láthatatlan dolgok Teremtőjévé. Isten nem a földgömb lakóinak akaratából vagy jóvoltából lett a mennynek és földnek Ura, az Ő trónusát nem az emberek állították fel, tehát világos, hogy Őt uralmától nem foszthatják meg és trónusát nem dönthetik le. "Az ég Istennek királyi-széke, a föld pedig lábainak zsámolya." Trónusa magasabb a földieknél, hatalma korlátlan, ítéletei pedig rettenetesekek. Az emberek gonoszsága még ítélkezik az igazság fölött és nem tudni, még meddig . . . de egyszer ennek is vége lesz. Egyszer a világtörténelem is befejezést fog nyerni . . . "és akkor feltűnik az ember Fiának jele az égen . . ." akkor többé nem az emberek ítélnek Isten és az Ő igazsága fölött, hanem Isten tart ítéletet az ő ellenségei fölött. "Mindjártunknak meg kell jelennünk Krisztus ítélőszéke előtt . . ." (2 Kor. 5, 10.)

"Mert én tudom, hogy az én Megváltóm él és utoljára az én porom felett megáll." Dacára annak, hogy az emberek Isten és az Ő igazsága ellen harcolnak és hogy a gonoszág elhatalmasodott a földön, az isteni Megváltó ott tündököl a világtörténelem fölött soha el nem muló dicsőségben melynek sugarai keresztülvérnek e világ homályán a bűnök felhőzetén és a szenvedő, de Őt kereső ember megfáradt lelkébe melegséget, megnyugvást, erőt és bátorságot öntenek.
H. J.

Utazás a Niagarán.

Ki ne hallott vagy olvasott volna már a híres Niagara-vizesésről! Ez a 4000 láb széles folyam egyik helyen, ahol egy sziget két részre osztja menydörgésszerű robajjal zuhog alá a 150 láb mélységbe. Évekkel ezelőtt egy néhány száz tagból álló társaság Buffalóból kirándulást rendezett a vizeséshez. A kis gőzös a vizesés felett megfelelő távolságban megállt, ahonnét a kirándulók gyalog tették meg az utat a vizesésig. Kicsiny és nagy gyönyörködött az alázuhanó víztömegben és a felette képződött szivárványban.

Vidám hangulatban szállt a társaság alkonyatkor a kis gőzösrre, hogy hazatérjen. A gőzös megindult, de a vidám beszélge-

tés egyszerre elnémult, és hangtalan borzadály ült ki az arcokon. A fűtő nem gondoskodott elegendő gőzről, úgy hogy amikor a gőzös a csendes vízből a folyam sodrába került hiába küzdött az ár ellen, az magával ragadta, lassan vivén mind közelebb a vizesítéshez, amelynek zugása mind jobban kivethető volt. Mentől jobban közeledett a vizesítéshez annál erősebb volt az ár, ami mindent magával ragad, ami hatalmába kerül. A hajócska rajtlévőkkel együtt menthetlennek látszott. A gép ellenállása mint csekélyebb a Niagara dörgő zugása sokkal nagyobb úgy tűnt fel mint az ítélet hangja.

Ekkor észébe jutott a fűtőnek, hogy a fedélzeten egy hordó gépolajtartalék van. Hamar elhozva a tüzre önti. És ime! A lángok magasra csapnak fel, a gőz erősebben működik a kerekek gyorsabban forognak. Most egy pillanatra megáll a hajócska a küzdelemben és azután lassan megindul felfelé. A veszély le van győzve. A gőzös az ár ellen halad a megmentettek pedig ujongtak örömkönnel, és sok aki rég nem imádkozott könnyek között dicsőíti Istent a menekülésért. Egyik aki ezen veszélyes kiránduláson résztvett csodálatos megmentésének emlékére templomot építtetett.

A történet önkéntelenül is példázattá válik. A bűnnek hatalmas folyama feltartóztathatatlanul vonja az embert mindig hatalmasabban a romlás felé. Saját erőnk nem elégséges ahhoz, hogy anyagias lelkületet és a sötétségnek mögöttes rejtőző hatalmát legyőzze. De ahol mint ott az olaj, Krisztus Lelke a szív mélyébe kilöletik erőt nyerünk a veszedelemben sodró árt legyőzni. És ekkor itt van a pillanat, amikor Krisztus kegyelmének ereje sikerrel küzd a kor szellemével és a világ bűnével és amikor a tapasztalat bizonyítja, hogy Jézus győz!

W. z. H.

A napkeleti bölcsek.

III. A csillag vezetése alatt.

„És mikor meglátták a csillagot, igen nagy örömmel örvendezének“.

Van az emberi szívben mélyen elrejtve egy érzés, melyet mennyei honvágnak nevezhetünk. Ezt a honvágyat szent Ágoston így fejezte ki: „Nyugtalan a mi lelkünk mindaddig, amíg Benned, Oh Isten, meg nem nyugodhatik!“ Lelkiismeretünk, ez az isteni barométer, ébreszti bennünk azt a nyugtalanságot, hogy az út, amelyen haladunk veszedelmbe visz. S ha a helyes utat megtaláljuk, ez az isteni barométer ismeretlen örömet kelt a szívünkben, valamit abból az

örömből, amellyel Istennek angyalai örvendeznek a mennyben. Amikor a napkeleti bölcsek nem a közönyös irástudók, papok, nem a hízelt király vezetése alatt voltak hanem újra a csillag vezette őket, megkönnyebbültek s igen nagy öröm fogta el őket. Otthon érezték magukat, Istennek kezében. Mert ez az ember igazi otthona!

A csillagok nem minden pogányt vezettek helyes úton. A régi babiloniak és egyiptomiak vizsgálták a csillagok járását és sok helyes, igaz megfigyelést tettek e vizsgálódások alkalmával. Amikor a csodás törvényszerűség és pontosság megragadta lelküket, amely a csillagok járását vezeti, eltévedtek. A csillagok teremtője helyett magukat a csillagokat bámulták és azoknak tulajdonítottak hatalmat és dicsőséget. Nem a Teremtő, hanem a teremtett dolog előtt borultak térdre. Úgy képzelték, hogy ezek a csillagok az emberek sorsán is uralkodnak s hogy ugyanolyan csillagképek alatt ugyanolyan események mennek végbe a földön. Így támadt a csillagjósítás, az asztrologia. Látszólag a napkeleti bölcsek is ebben az elfogultságban éltek. De ez csak a látszat volt. Ők nem a csillagokban látták a hatalom és uralkodás forrását, hanem a csillagokat teremtő Isténben. Ezért nem tévedtek ők el. Mintahogy a hajós nem téved el, ha nála van a delejsarkot megmutató delejtű, úgy a keresztyén ember sem téved el, ha mindig azt nézi, hogy Isten merre mutatja az utat A csillagokban is Isten vezetését kereső bölcsek megtalálták a helyes utat.

A delejtűt a hajó vas alkotórészei befolyásolják és eltéríthetik a helyes irányból. Ezért a hajón úgy kell elrendezni vas tárgyakat, hogy egymás hatását lerontva, a delejtűt ki ne térítsék. Isten gyermekének is úgy kell forgolódni ebben a világban, hogy a lelkiismeret delejtűjét ne térítsék ki a földi dolgok. A szívet mindig józanon kell tartani. Azért a jelszó ez legyen: Ki a testi Jeruzsálemből, ahol Heródes uralkodik és ahol papok belső elhívás nélkül tanítanak a megvetettségbe és kicsinységbe, ahol csak Isten segít! „Menjünk ki a táboron kívül, az Ó gyalázatát hordozva!“ Nem közönyös dolog, hogy valaki diszt és kitüntetést elfogad ettől a világtól. Aki a keresztyének közül előkelő világi állást nyer el, gyászolva, sirva küzködjék Isten színe előtt, hogy a világ disze és hatalma ki ne mozdítsa a Krisztus egyszerűségéből! Ne ültessünk le valakit vezető helyre Isten országában, csak mert a világban kiváló helyet foglal el. Keresztyén mozgalmak élén nincs a világi előkelőségnek keresni valója. Aki itt legelől van, mindeneknek szolgája leszen. Akiben a szolgálatnak és alázatosságnak szelleme nincs meg, ne vezesse Isten gyermekeit.

Mennyire tévedtek a bölcsek, amikor

Heródeshez fordultak vezetésért, útmutatásért. De csak azért tették, mert még gyakorlatlanok voltak az isteni élet titkaiban. Tévedtek, de Isten újra felegyenisítette őket. Mert az őszintéknek sikert ad az Isten! Mégis mennyi lelki szorongásba került ez a tévedés! Belső nyomottság, bizonytalanság a jövő felől, nyugtalanság utuk helyességét, illetőleg kinzó tudat, hogy olyanok között vagyunk, kik nem hozzánk valók; röviden: a hontalanság érzése! Megtakaríthatták volna, ha egyedül Istenre figyelnek! Isten gyermekei ne tanácskozzanak Heródesekkel és világias lelkületű papokkal, hanem együtt boruljanak le Isten előtt és Tőle kérjenek bölcsességet és világságát az útra.

IV. A gyermeknél.

„És bemenvén a házba, ott találták a gyermeket anyjával, Máriával; és leborulván, tisztességet tőnek Néki és kincseiket kitérítván, ajándékokat adának Néki: aranyat, tömjént és mirrhát.”

Egyszerű, száraz, jelentéktelen szavak, mint általában a Biblia beszéde. Semmi nyoma az érzelmi föllángolásnak, érzélgőségnek, melyek oly nagy teret foglalnak el még keresztyének leirt gondolataiban is! Olyan száraz tények, mint a milyen szürke volt a sivatagban a szürke borzbőrrel borított szentsátor. De a sátoron belül arany, ragyogás, dicsőség! Micsoda ragyogás van e szürke szavak belsejében is! A napkeleti bölcsek céljukhoz érkeztek; a zidók királyát, az Istennek egyszülött Fiát megtalálták. Mi lehetett ott e kisgyermek arcában, hogy térdre kényszerítette őket?! Különbözött-e más gyermektől? Dicssugár nem volt feje körül, mert az arc ember arca volt s belül volt a dicsőség a lélekben. Isten jelen volt! A barométer fölszállott a magasba; a szív gerjedezni kezdett; a repeső lélek könnyekre indította a szemet és az öröm, mely a csillag meglátásakor ébredt, fölfokozódott. Isten jelen volt! Tehát meglátták a királyt s most már boldogan térhetnek haza.

Csodálatos, hogy egy szóval sem olvasunk arról, hogy a bölcsek megdöbbenek volna azon, hogy micsoda ellentét volt az ő fejedelmi ajándékaik, az arany, tömjén, mirrha és a gyermek környezete között. Nem olvasunk méltatlankodásról, hogy Heródes fényes palotája után mily méltatlan környezet a zsidók igazi királya számára az istálló szegénysége és szennye. Mintha mind-ebből semmit sem láttak volna! Mintha a tekintet annyira a belső felé fordult volna, hogy a külső semmi hatást sem gyakorolt rájuk! Ha Isten jelenlétét érezzük, a kunyhó az istálló, a börtön fénylő királyi palotává változik, mindent ragyogás sugároz be, a

lélek a belső megélést kiveti a külső világba. Hiszen még ha földi öröm ér is, ragyogóbbá lesz körülöttünk a világ. Hát még, ha az ég királyával találkozunk! Még ha ez a király istállóban van is! S még ha ez a király egy kicsiny gyermek alakjában lép is elénk! De Isten van jelen! S ez a jelenlét túlsugároz, elnyel minden szegénységet, gyengeséget és megalázottságot! Akik a ragyogó csillagon keresztül az Istennek örültek, azok most az istállóban, a gyermekén keresztül is megtalálták az Istent. Nem igaz, hogy az embernek csak testi érzékei vannak! Elkorcsosodva, visszafejlődve van a léleknek is szeme. De mint a vakondok a magáéval, az ember sem lát vele. Am ez a szem megnyilhatik újra s jaj, ha az, akit meglát, (Jézus) ítéletet és nem kegyelmet köz a számunkra! A napkeleti bölcseknek kegyelmet mutatott a belső szem s ennek a kegyelemnek fényében milyen szegényesnek látták ők az aranyat, tömjént és mirrhát, amelyet hoztak. Tudták ők jól, hogy ők a szegények és nem az a gyermek!

Pál apostol a harmadik égig, a paradicsomba ragadtatott el és ott kibeszélhetetlen dolgokat hallott. Nem azért voltak e dolgok kibeszélhetetlenek, mert nem volt szabad őket elmondani, hanem mert nincs olyan emberi szó, amellyel ki lehet őket fejezni. Szem nem látta, fül nem hallotta, emberi értelem fel nem foghatja, amit a napkeleti bölcsek átéltek. Mert amit ők átéltek, azt egy szó magában foglalja és millió szó nem képes megmagyarázni annak, aki hasonlót nem élt által. Ez az egy szó így hangzik: Immánuel! Velünk az Isten! Ők ott voltak, ahol Isten jelen van! Mint Mózes az égő csipkebokornál; mint Dávid a frigláda hazavivésekor; mint Ézsaiás a templomban; mint János a galamb alászállásakor. Mások is voltak ugyanabban a sivatagban; Mikál alánézett a táncoló Dávidra; a templomban papok végezték minden napon a szolgálatot és a Jordán mellett nagy tömeg gyűlt össze. De mindezek nem sejtettek semmit abból, hogy Isten jelen van! Miért is mentek volna a közönyös papok, vagy a gyilkos Heródes Betlehembe? Ők csak az istállót látták volna, csak a király szegénységét kicsinyelték volna le. De a bölcsek Istennel találkoztak!

Józan.

Folyt. köv.

Jézusodhoz fűzd szived
Bizalommal önként!
Rá tekints! Magad helyett
Hadd Ő cselekedjék.
Élet, kegyelem, erő
Jézusunknál lelhető.

◆ HIREK. ◆

— **Jakob János szuperintendens** múlt hó 4-én Dombóváron, 5-én pedig Kaposváron tartott istentiszteletet és negyedévi konferenciát.

— **A leszerelési konferencia** még folytatja tanácskozásait, de a főtárgya nem a leszerelés kérdése, hanem hogy a bombavető-repülőgép harcieszköz-e és a mérgesgázok között melyik halálos vagy csak súlyos? Ezzel szemben Anglia már fegyverkezik, Németország követeli, hogy fegyverkezessék, Franciaország állig felfegyverkezett s a többi államok szintén. — Lábaik készen vérontásra, mért nincs béke még a szivben.

— **Magyarországon** 1932-ben 5796 egyén követett el öngyilkosságot s 3090 meghalt közülök. Az öngyilkosok közül 3591 róm. katolikus, 1310 református vallású. Ime így fest a valláshit nélkül.

— **Miskolcon** egy 20 éves fiatalember részeg fővel székkal megütötte az anyját, aki szemrehányást tett neki életmódja miatt. Az anyát súlyos sebével kórházba szállították. Mikor másnap a fiatalember — miután kialudta mámorát — megtudta, hogy mit követett el, baltát kapott és levágta jobb alsó karját, amellyel megütötte anyját. Máté 5. 29.

Mt

— **A világ leggazdagabb embere**, Rockefeller J. D., nem szokott szóbaállni az újságírókkal, de legutóbb hosszabb nyilatkozatot adott le, amelyben ismét arra tér rá, hogy a gazdagság nem boldogít. „A pénz nem valósíthat meg mindent, mert egészséget, fiatalságot, szellemi kiváltságot, őszinte szeretet nem lehet pénzen megszerezni. Már azzal is foglalkoztam, — mondta — hogy túladjak a vagyonomon, de nem tehetem, mert először bolondnak tartanának, másodszor a családom erélyesen tiltakoznék ez ellen.” Végül még kijelentette, hogy szédülésnek es szemfényvesztésnek tart minden módszert, amely az embereket meg akarja tanítani, hogyan lehetnek dúsgazdagok. A pénz nem boldogít és mégis hányan adnak ezért mindent.

— **Erdélyben** egy tanító észrevette, hogy kertjéből lopkodják az almát. Egyszer lesbeállt s észrevett egy gyermeket, aki dézsmálta a fákat. Sörétes puskával lőtt reá, úgy hogy a gyermek belehalt. Ha Krisztust ismerte volna nem tehetett volna ilyet.

— **Dermesztő fagyok** és pusztító hóviharak söpörnek végig Északamerika területén. — Ugyanekkor Ausztráliában oly forró és perzselő hőhullám pusztít, amelyre még nem volt példa. Az óriási hőség egész sor erdőtüzet okozott.

— **A svéd király** unokája lemondott trónjáról, rangjáról, csakhogy elvehesse feleségül azt a nőt, akit szeret. A menyegzőt már meg is tartották Londonban. Egy nőért koronát adott és te mit adtál Jézusért?

— **Feldúlták az utolsó nagybácskai magyar alispán sirjait.** A megszállott Zomborban Karácsonyi Gyulának, Bács megye utolsó magyar alispánjának sirboltját ismeretlen tettesek feldúlták. Felfeszítették a kripta ajtaját, az érckoporsót fejszékkel megrongálták és a koszorukat széttépték. Az alispánt annak idején, végső akaratához hiven, diszmagyarjában temették el és a koporsóba helyezték nagyértékű ékszereit, smaragddal díszített menteövet és kardját. Még nem sikerült megállapítani, hogy a sirgyalázók rabolni akartak-e, vagy pedig a magyar érzelmeiről híres alispán pihenését akarták megzavarni.

Hány új barátot szereztl már a „Békeharang” számára?

Szerkesztői üzenet:

Lapunk olvasóinak áldásokban gazdag húsvét ünnepeket kívánunk. *Akik az április 19-én megtartandó évi konferenciára kedvezményes vasúti jegyet igényelnek, igényeiket legkésőbb április 9-ig Hecker Adám budapesti Felsőerdő-sor 5-alatti predikátornak jelentsék be.*

Felülfizetés:

Lapunkra felülfizettek: G. M. Budapest, 1 P, Cs. J-né és A. A. Kaposvár 1-1 P, Th. J-né Sárospatak, 2 P, Sch. J. Strassbourg 16 P. Köszönet azoknak, akik lapunkat ebben a válságos időben támogatták. Mindek felett köszönet és hála az Urnak.

Kiadó: Keresztyén Könyvesház k. f. Szövetkezet Budapest, VI. Felsőerdősor 5.

A szerkesztésért és kiadásért felelős:

Dr. Szalós Artur.

Kaposvár, Németh István-utca 2. szám.

Pénzküldemények ide küldendők.

Nyomatott: A Kultura Könyvnyomdában Kaposvár, Fő-utca 26. Cégt. Henczer István.